

DLOUHÁ NOC V PAŘÍŽI

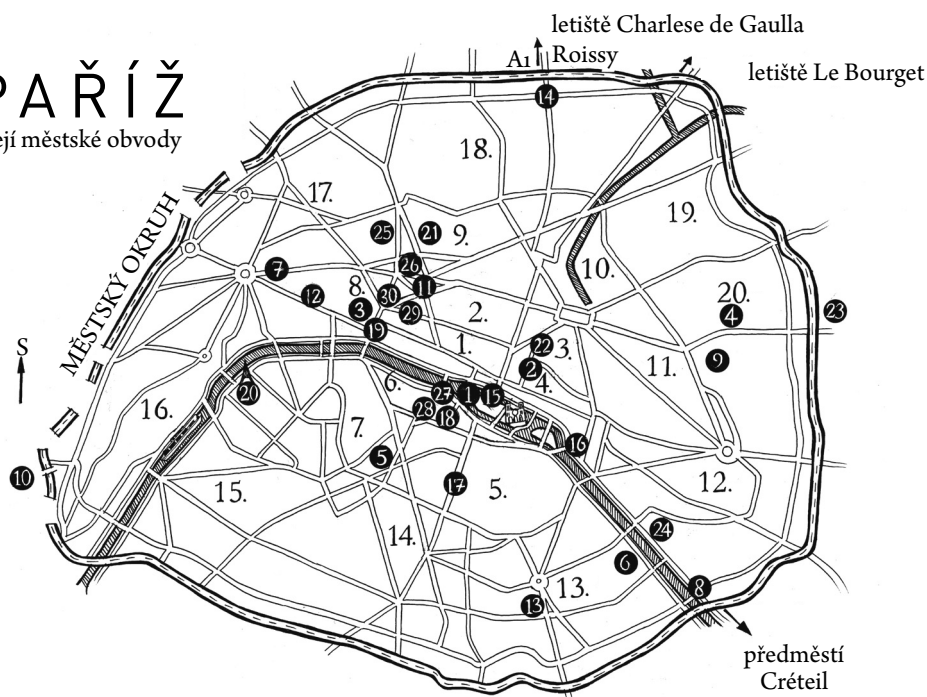
Dov Alfon

PŘELOŽILA JANA JAŠOVÁ
LEDA 2021

*Věnováno Adamu Vitalovi, Jigalu Palmorovi
a ostatním vojákům Sekce Apokalypsa na základně Jarkon*

PAŘÍŽ

a její městské obvody

①	policejní ředitelství	⑩	hotel Molitor
②	Centrum Georgese Pompidoua (Beaubourg)	⑪	Opera
③	Velvyslanectví Státu Izrael	⑫	sídlo prezidenta
④	policejní stanice čtvrti Belleville	⑬	stanice metra Tolbiac
⑤	úřad předsedy vlády	⑭	porte de la Chapelle / Saint-Ouen
⑥	Národní knihovna	⑮	Sainte-Chapelle
⑦	Haussmannův bulvár	⑯	place de la Concorde (náměstí Svornosti)
⑧	porte de Bercy / avenue d'Ivry	⑰	márnice
⑨	hřbitov Père-Lachaise	⑱	bulvár Saint-Michel
⑩	hotel Molitor	⑲	bulvár Saint-Germain-des-Prés
⑪	Opera	⑳	place de la Concorde (náměstí Svornosti)
⑫	sídlo prezidenta	㉑	Eiffelova věž
⑬	stanice metra Tolbiac	㉒	Le Flamboire
⑭	porte de la Chapelle / Saint-Ouen	㉓	kavárna Breizh
⑮	Sainte-Chapelle	㉔	Bagnolet
⑯	place de la Concorde (náměstí Svornosti)	㉕	park Jicchaka Rabina
⑰	márnice	㉖	nádraží Saint-Lazare
⑱	bulvár Saint-Michel	㉗	obchodní dům Printemps Haussmann
⑲	bulvár Saint-Germain-des-Prés	㉘	Le Cour de Rohan
⑳	place de la Concorde (náměstí Svornosti)	㉙	kavárna Le Danton
㉑	Eiffelova věž	㉚	hotel Le Grand
㉒	Le Flamboire	㉛	kostel La Madeleine
㉓	kavárna Breizh		
㉔	Bagnolet		
㉕	park Jicchaka Rabina		

Spirála řadových číslovek označuje čísla městských obvodů (*arrondissementů*).

„Tohle všechno spraví jedna dlouhá noc v Paříži.“

Odpověď císaře Napoleona Bonaparta
na otázku jistého vyššího důstojníka,
jak se Grande Armée po porážce u Moskvy
vzpamatuje ze ztráty osmnácti tisíc vojáků

1

Únosu Janiva Meidana z letiště Charlese de Gaulla přihlíželo devět lidí. Tedy pokud nepočítáme stovky tisíc dalších párů očí, které ho později sledovaly na záběrech z bezpečnostních kamer, jež unikly na internet.

Původní francouzská zpráva ho popisovala jako „izraelského cestujícího, stáří asi dvacet let“, přestože před týdnem oslavil pětadvacáté narozeniny. Podle kolegů to byl „poděs“, podle mnohých s přívlastkem „trochu dětinský“. Všichni se však shodli na tom, že zbožňuje legrácky.

Janiv vystoupil z letadla El Al, let číslo 319, v pozoruhodně dobré náladě. Před výstupem naposledy zkusil umluvit k rande letušku a při pasové kontrole si hrál na blbečka, za což ho francouzští policisté odměnili neskrývanou averzí. Nakonec mu znechuceně orazítkovali pas a mávnutím ruky ho propustili.

Takhle Meidan šaškoval vždycky – a už od mateřské školky mu taky vždycky všechno procházelo. Přistupoval ke světu s bujarou, poněkud nezralou spontánností, s níž se mu podařilo okouzlit každého zaměstnavatele, pro něhož kdy pracoval, jakož i slušnou řádku žen, které střídal div ne jako ponožky. „Janivovi je snadné všechno odpustit,“ vyjádřila se kdysi před jeho matkou třídní učitelka.

Jinak se ničím nelišil od dalších dvou set Izraelců, kteří přiletěli na evropský počítačový veletrh CeBit. Módní sestřih a neméně šik strniště na bradě, džíny a tričko s logem loňského CeBitu byly uniformou všech mladých mužů ze země, která se s oblibou prohlašuje za „národ start-upů“. Na záběrech kamer visel vlastně pořád očima na mobilu.

Pracoval druhým rokem jako marketingový manažer softwarové společnosti BOR, což z něj dělalo nejvýše postaveného člena delegace vyslané na veletrh. Dohromady jich sem dorazilo šest, a tak ve srovnání se zastoupením větších společností tvořili celkem skromnou výpravu. „Co na tom, že nám chybějí peníze. Hlavně když nepostrádáme talent!“ hlaholil před kolegy, kteří ho pozorovali se směsicí pobavení a náklonnosti.

Na zavazadla čekali v matně osvětlené, zato přeplněné hale. Meidan v ní před svými spolupracovníky dělal kašpara dál – a čím déle čekali, tím víc se nudil. Přecházel sem a tam, něco si drmolil, bubnoval na nehybný zavazadlový pás. Prostoje nenáviděl. A hlavně nenáviděl nicnedělání. Právě díky potřebě činnorodě vyplnit sebemenší volnou chvíli zaznamenal na pozici marketingového manažera takový úspěch.

Jenže po zavazadlech pořád nebylo ani památky. Janiv se po čase začal fotografovat ve všemožně pitvorných pozicích a ihned umisťoval snímky na síť. Postavil se i vedle reklamy obchodního domu Galeries Lafayette, vyplázl jazyk na nahou modelku a neměl nejmenší ponětí, že zrovna tenhle záběr se zítra objeví na titulní stránce nejčtenějšího izraelského deníku *Jediot achronot*.

Jeho marketingoví protějšci z konkurenčních firem se usadili se svými notebooky kolem zdí, snažili se proluku využít a procházeli si veletržní prezentace. „Nejdůležitější je připojení,“ prohlásil před krajany Janiv, než se vytasil s kartou Visa, nasadil další klaunovský škleb a vyfotil se s ní před billboardem společnosti American Express.

Vtom se pás s kufry zčistajasna rozjel a jejich zavazadla vypadla na karusel mezi prvními. „Žádný strachy, lidičky, veletrh bude i zejtra,“ dobíral si Meidan ostatní pasažéry, když před společníky jako páv rázoval k východu.

Prošli zeleně vyznačenou uličkou pro cestující, co nemají nic k prohlídce: on v čele, pětice kolegů v těsném závěsu. Automatické dveře u východu do příletové haly se otevřely a před Izraelci se objevil hlouček chlapíků, většinou šoférů třímajících cedule se jmény, kteří sem přijeli vyzvednout domluvené klienty. Zpola vypadali jako gangsteři, avšak zářila mezi nimi úchvatná blondýna v červené hotelové uniformě s dalším

ručně psaným poutačem. Firemní tatrman k ní okamžitě zamířil v nadšené víře, že se před svými hochy předvede v poslední místní taškařici. Nic hlubokomyslnějšího tím nesledoval.

Bylo pondělí 16. dubna, 10:40 středoevropského času.

2

V Tel Avivu tou dobou poručice Oriana Talmorová spěchala na mimořádnou poradu.

Bylo to poprvé, co měla zastupovat svůj útvar na velitelství Izraelských obranných sil (armádního sboru známého pod hebrejským akronymem Cahal) na základně Jicchaka Rabina v centrální telavivské čtvrti ha-Kirja. Užasle se rozhlížela po obrovském vyasfaltovaném prostanství, zatímco před ní svižně kráčel přidělený doprovod: vojenský policista atletické postavy. Kráčela za ním labyrintem brutalistních betonových baráků a futuristických skleněných věží uličkami s nepatřičnými jmény „Kosatcová pěšina“ nebo „Luční cesta“, které vedly k dějišti narychlo svolané schůzky.

Po dvaceti minutách a několika bezpečnostních kontrolách dospěli k velitelství zpravodajských služeb Cahalu. V recepci se mezitím shromáždil dav konferujících, až příchozí přetékali do chodby. Za jejím pultem úřadoval podsaditý major, před sebou stoh desek, a naprosto ignoroval rozčilený pohled poručice, která by se jen velice nerada uvedla pozdním příchodem.

Ve foyer si našla židli s vyhlídkou na Tel Aviv. Pozorovala řady nízkých budov, tu a tam protkané zelení a táhnoucí se až k bledému pobřeží, jaké se lidskému zraku namane jedině ve východním Středomoří. Voda odtud vidět nebyla, poněvadž hladinu skrývala přesvětlená hradba obytných věžáků a hotelových komplexů.

Přes ulici, přímo naproti obrovskému vojenskému areálu, čekali lidé ve frontách před gurmánskými restauracemi nebo se projížděli na

elegantních elektrokolech, zdravili se, vyměňovali si důvěrnosti, rodinné novinky či veganské recepty. Poblíž brány do komplexu protestovalo pár žen v černých abájích proti okupaci palestinských území. Pokřik demonstrantek zdvořile přehlíželi nejen četní američtí turisté, ale i vysocí izraelští důstojníci, kteří zrovna mířili do blízkých obchodních center. U parkoviště se kolem popelnic ometaly desítky toulavých koček v očekávání, že do nich služba z vojenské kuchyně už brzy šoupne další várku zbytků.

Oriana sice seděla vysoko nad velkoměstem, a přece dokázala vycítit jeho horečnatý tep. Tel Aviv byl v současnosti považován za nejmódnější světovou metropoli – a zároveň to v jejích očích bylo jediné místo v Izraeli, kterému nikdy nepřišla na chuť.

Vstala, poodešla od okna a zastavila se před roztodivnými předměty ve vitríně u stěny. Kovbojský klobouk, dárek od někdejšího šéfa CIA. Kord z ryzího stříbra coby pozornost od velitele pořádkových sil v Zimbabwe. Vyšisovaný reklamní plakát propagující čokoládu Toblerone od ředitele švýcarské špionážní služby. Snažila se uhodnout, co dostali dárce na oplátku od potentátů izraelské rozvědky.

Přesně v pravé poledne místního času se otevřely těžké dřevěné dveře konferenční místnosti a do foyer zavanul chladný vzduch naplno běžící klimatizace. Poručice se posadila k rohu podlouhlého stolu, aby měla blízko ke dveřím.

Jakmile se však k jeho čelu vydali zástupci útvaru shromažďování zpravodajských informací, zašumělo to v sále protesty příslušníků rešeršního oddělení, kteří se hlasitě dožadovali uplatnění předem stanoveného zasedacího pořádku. Schůzi organizoval pobočník velitele zpravodajských služeb Oren, ambiciózní mladík jen něco málo přes dvacet, jenž okamžitě nervózně napomenul obě strany. Zástupkyně námořní výzvědné služby – a krom Oriany jediná další žena v místnosti – se nenuceně posadila na židli rezervovanou předsedajícimu. V bílé uniformě připomínala nevěstu v čele svatební tabule. Vedoucí rešeršního týmu, který vklouzl dovnitř postranním vchodem, to pochopitelně nemínil respektovat a vyzval tu opovážlivou osobu, aby si přisedla. Na

zmatek v zasedací místnosti shlížely ze stěn ve své zvěčnělé majestátnosti černobílé portréty velitelů špionáže z průkopnických časů Státu Izrael.

Když se všichni svolaní konečně usadili, zahájil pobočník zasedání kontrolou prezenze. Oním školským prvkem už jen dokonal dětinský úvod porady.

„Informační bezpečnost?“

„Tady.“

„Letecká zpravodajská služba?“

„Zde.“

„Námořní zpravodajská služba?“

„Přítomna.“

Následovaly rešeršní divize, jejíž sekce vyvolával po číslech, stejně jako jednotky útvaru shromažďování zpravodajských informací – o existenci dvou z nich neměla Oriana doted' tušení. Ukázalo se, že z civilní rozvědky Mosadu se dostavili hned tři zástupci.

„504?“

„Zde.“

„8200?“

Předsedající to vyvolal zase jako školáček: „osm tisíc dvě stě“ namísto zavedeného strohého „osm dva nula nula“.

„Tady.“

Pohledy se rázem stočily k ní. Některé jí připadaly až přehnaně pochvalné, jiní přítomní na ni nepokrytě zírali. To Oren měl problém oči vidně jiného ražení.

„Tuto poradu svolal velitel zpravodajských služeb generál Rotelmann. A ten výslovně požádal, aby se sem dnes dostavil šéf Zvláštní sekce útvaru 8200.“

„Naše sekce momentálně velitele nemá, kapitáne. Jsem jeho zástupkyně a dočasně oddělení vedu,“ vysvětlovala Oriana. Pobočník měl sice pouze o hvězdičku víc než ona, avšak aktuální postavení tomu mladíčkovi propůjčovalo mnohem větší pravomoc. Hlavou jí prolétly rady, které si v podobných chvílích v tichosti udělovala: „Jenom žádné

omluvné úsměvy. Neopakuj, cos už jednou vyslovila. Pokud očekávají, že to rozvedeš, nech je čekat.“

Pobočník rozčeřil ticho jako první. „Velitelem Zvláštní sekce útvaru 8200 je podplukovník Šlomo Tiriani,“ dodal vcelku nadbytečně a jeho oči zapátraly po místnosti, jako by v ní příslušnou šarži hledaly. „Chcete tím naznačit, že je na dovolené?“

„Včera byl propuštěn,“ odvětila Oriana. „Jeho nástupce je momentálně na zahraničním školení. Ujme se velitelských povinností ihned po návratu.“

„Domnívali jsme se, že dorazí Tiriani,“ zamumlal mladík v čele stolu. Jeho nápadně velké oči i rty jako by se vypouly do tvaru písmene O, třebaže tváře se mu nepohnuly ani o vlásek. Připomněl jí kojence lačnicko po matčině bradavce. Výsadkářský odznak s křídly na jeho hrudi už jen dotvářel dojem usmrkánka v nedělním oblečku.

„Pak je mi líto, že jsem vás zklamala,“ shrnula suše Oriana. Místnosti zazněl smích, nicméně Oren ho zostra utál. Dokončil prezenci, vstal a přešel k postrannímu vchodu. Otevřel je a ohlásil do nich: „Jsme připraveni.“

3

Situace na Terminálu 2 letiště Charlese de Gaulla se bezpečnostním složkám vymkla z rukou a policejní komisař Jules Léger už by měl tenhle zpropadený den nejradši za sebou.

Bolela ho hlava. Ne onou poněkud tlumenou tupostí v týle, jaká obvykle zdvořile přešlapuje, až se bude smět projevit důrazněji. Nebyla to ani bolest jako při kocovině, doprovázená aspoň konejšivými vzpomínkami na příjemně prohýřený večer. Ba ani bolest z hladu, doprovázená nadějí, že celá ta patálie pomine s prvním dnešním vydatnějším jídlem. A rozhodně to nebyl onen typ bolesti, jaký zakrátko vymizí sám od sebe, třeba tím, že do sebe člověk v parném létě kopne sklenici dobře

vychlazeného nápoje. Ne, tohle byla poctivá trýzeň hraničící s migrérou a vyznačující se spoustou příčin, jež se teď komisař Léger snažil v duchu usilovně zformulovat.

Tak zaprvé je tu zcela prostá a neoddiskutovatelná skutečnost, že z jednoho z nejtřeštěnějších míst ve Francii byl unesen cestující ani ne půl hodiny po přistání.

Zadruhé – a to už se jeví jako donebevolající nespravedlnost – celý ten případ spadl pod jeho pravomoc pouhopouhou náhodou. Velitel letištní policie si usmyslel v dubnu dopřát týden dovolené, a tak komisař Léger dostal rozkaz, podle něž po dobu náčelníkovy nepřítomnosti zodpovídá i za řešení případů na zdejším letišti. A jako na potvoru nezná žádného ze zdejších inspektorů, natož nástrahy tohoto specifického prostředí. Snahou zorganizovat cosi aspoň vzdáleně připomínajícího policejní šetření si úděsnou bolest hlavy jen zhoršil: kvílení policejní sířeny venku soupeřilo se škrčením vysílačky uvnitř a všechen ten randál do jeho rozbolavělých spánků dál nemilosrdně tepal a tepal.

Zatřetí – a tohle stojí na seznamu příčin jeho utrpení hodně vysoko – čelí dotazům dvou Izraelců, kteří se bez varování objevili na místě činu a dožadují se účasti na výslechu svědků.

Ovšem ten starší s čupřinou zrzavých vlasů (což možná nebyl jejich přirozený odstín) je mu přece jen trochu povědomý. Říkalo se mu Chico a hájil zájmy izraelské policie v Evropě. Komisař se s ním setkal na schůzkách, kde se projednávala bezpečnost izraelských institucí v Paříži, ale nevzpomínal si, že by se ten chlap kdy pletl do konkrétního vyšetřování.

Zato druhý Izraelec měl k policistovi hodně daleko. Ten muž byl nápadně vysoký, navlečený do těsných černých džínů a bílé košile, na jejíž pořízení by podle Légerova odhadu nestačila ani průměrná měsíční gáže v jeho platové třídě. Zpod houštiny černých vlasů s bílými prameny na svět hleděly modré oči, jejichž protiváhou byla příčná jizva na bradě. Jedině ta elegantního dlouhána uchránila od dojmu, že vypadá až moc zženštile. Izraelec zíral skrz něj, jako by ho ani nevnímal. Komisař už na podobné typy v kariéře občas natrefil, povětšinou při vyšetřování podvodů.